

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்- 40)

Feb (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 12
4. முமுக்ஷுப்படி 17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....24
6. திருமாலை 29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 17)

(மேலே உள்ள கருத்தைக் கூறியவர்களைப் பார்த்து பட்டர் கூறுவது) மந்தபுத்தி உள்ளவர்களே! கேலிக்கு ஆளாகாதீர்கள்! இங்கு அநந்ய அதிபதித்வம் என்பது - ஜீவன் வேறு யாருடைய கட்டுப்பாட்டிலும் இல்லாமல், தன்னுடைய எஜமானனான ஸர்வேச்வரனின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளான் - என்று கொள்ளவேண்டும். முக்தனைப் பீடித்து இருந்த துன்பம் மற்றும் கர்மங்கள் விலகியவுடன், அந்த முக்தன் எஜமானனே இல்லாதவன் என்பதை உணர்த்தவில்லை. இப்படி உணர்த்துகிறது என்றால் அநாதிபதி என்றே கூறியிருக்கவேண்டும், அநந்ய அதிபதி என்று கூறியிருக்க மாட்டார். கணவனுக்கு தொண்டு செய்தபடி இருத்தல் மனைவியின் பொறுப்பு என்பதை யாரும் இழிவாகக் கூற இயலாது; காரணம் அரசர்கள் கூட தங்கள் மனைவிமார்களால் தொண்டு செய்யப்படுவதைக் காண்கிறோம். ஆக எண்ணமே முக்கியம் ஆகும்.

மீண்டும் மீண்டும் பல இடங்களில் குணங்களைப் பற்றியே முக்கியமாகக் கூறப்பட்டன. பரமாத்மாவிற்கும் ஜீவாத்மாவிற்கும் உள்ள ஒற்றுமை என்பது ஆனந்தமயமாக உள்ள தன்மையால் மட்டுமே என்று ப்ரஹ்மசூத்திரம் கூறுகிறது. மேலும் ஈச்வரனே எஜமானன் என்பதையும், ஜீவன் என்பவன் அடிமை என்பதையும் அது மறுக்கவில்லை. ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (4-4-17) - ஜகத் வ்யாபார வர்ஜம் - உலகைக் காப்பது போன்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்தால் ஜீவனும் பரமாத்மா போன்றவனே - என்றும், (4-4-21) - போக மாத்ர ஸாம்யாலிங்காச்ச - பரமாத்மா-ஜீவாத்மா என்ற ஒற்றுமை ஆனந்தமயமாக உள்ளதில் மட்டுமே - என்று காணலாம். இதே கருத்தைக் கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் காணலாம்:

- விஷ்ணு தத்வம் - பாரதந்தர்யம் பரே பூம்ஸி ப்ராப்ய நிர்கத பந்தந: ஸ்வாதந்தர்யம் அதுலம் லப்த்வா தேநேவ ஸஹ மோததே - முக்தன் பரமபுருஷனை முழுவதுமாகச் சார்ந்து விடுகிறான். அவன் அனைத்து பந்தங்களில் இருந்து விடுபட்டு, வேறு யாருக்கும் கிட்டாத சுதந்திரம் அடைகிறான். அவன் பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்து ஆனந்தம் அடைகிறான்.
- விஷ்ணு தத்வம் - ஸ்வத்வம் ஆத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மநி ஸ்திதம் உபயோரேஷ ஸம்பந்தோ ந பரோ அபிமதோ மம - "இது ஒரு வஸ்து" என்ற தன்மை ஜீவனிடமும், அந்த வஸ்துவை உடையவன் என்ற தன்மை பரமாத்மாவிடம் உள்ளது. இதுவே இந்த இருவருக்கும் உள்ள தொடர்பு அல்லாது, வேறு எதுவும் எனக்குப் புலப்படவில்லை.
- மஹாபாரதம் (மௌஸல பர்வம் 337-34) - ப்ரதாவஸானே ஸுகபாந் நராந் தத்ருசீமோ வயம் ச்வேதாந் சந்த்ர ப்ரதீகாசாந் ஸர்வ லக்ஷண லக்ஷிதாந் நித்யாஞ்ஜலி க்ருதாந் ப்ரஹ்ம ஜபத: ப்ராகுதங்கமுகாந் - எங்களது சபதம் நிறைவேறிய நேரத்தில் உயர்ந்த குணங்களுடன் கூடியவர்களும், சந்திரன் போன்று ப்ரகாசமானவர்களும், நல்ல தன்மைகள் கொண்டவர்களும் ஆகிய மனிதர்களைக் கண்டோம். அவர்களது கைகள் எப்போது குவித்தபடி, ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து த்யானித்தபடி, வடகிழக்காக முகம் வைத்தப்படி காணப்பட்டன.
- மஹாபாரதம் (மௌஸல பர்வம் 337-40) - க்ருத அஞ்சலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: - கைகளைக் குவித்து நிற்கும் அவர்கள் எப்போதும் மகிழ்வுடன் "நம:" என்று உச்சரித்தபடி உள்ளனர்.
- அதீந்த்ரியா அநாஹார அநிஷ்யந்தா: ஸுகந்தின: - அவர்கள் தங்கள் புலன்களை அடக்கியவர்களாக, உண்ணாதவர்களாக, வியர்க்காதவர்களாக, இனிமையான நறுமணம் கொண்டவர்களாக உள்ளனர்.

இது போன்ற பல வரிகள் ஸ்வேத தீபத்தில் இருப்பவர்கள் குறித்தும், அவர்களது திவ்யமான தன்மைகள் குறித்தும், அவர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் குறித்தும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதே கருத்து முக்தி பெற்ற ஜீவன்கள் குறித்தும் கொள்ளலாம். இதனை கீதை (7-29) - யே அபி முக்தா பவந்தீஹ நரா பரதஸத்தம தேஷாம் லக்ஷணாம் ஏதத்தி யத் ச்வேத த்வீப வாசிநாம் - பரத குலத்தில் உயர்ந்தவனே! மோக்ஷம் பெற்ற அனைவரும் ஸ்வேத தீபத்தில் உள்ளவர்களின் தன்மையை அடைகின்றனர் - என்பதைக் காண்க.

கதி: என்ற பதத்திற்கு பரமா என்ற சிறப்புத் தன்மையைக் கூறியதன் மூலம், ஒரு சிலர் தாழ்வான கதிக்கும் செல்வர்கள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. அந்த தாழ்வான கதியானது வயோதிகம், மரணம் போன்றவையற்ற கைவல்யம் ஆகும். இதனைக்

கண்ணன் (7-29) - ஜரா மரண மோக்ஷாய மாம் அஸ்ரித்ய யதந்தி யே - என்னை அடைந்தவர்கள் வயோதிகம் மற்றும் மரணத்தை வெல்கின்றனர் - என்றான். அவர்கள் ஸம்ஸார உலகிற்கும் பரமபதத்திற்கும் நடுவில் உள்ள கைவல்யம் என்ற இடத்தில் வாழ்கின்றனர்.

- விஷ்ணுபுராணம் (1-6-38) - யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மா ஸந்தோஷ காரிணாம் - அவர்களுடைய ஆத்மாவை அனுபவிப்பதிலேயே ஆனந்தம் கொண்ட யோகிகளின் இடம் இதுவாகும்.
- கட உபநிஷத் (3-11) - ஸா காஷ்டா ஸா பரா கதி: - அவனே உயர்ந்த உபாயம், அவனே உயர்ந்த இலக்கு.
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (6-11) - விச்வாத்மாநம் பராயணம் - இந்த உலகின் ஆத்மாவாகவும் உயர்ந்த கதியாகவும் உள்ளவன்.
- கீதை (7-18) - மாமேவ அனுத்தமாம் கதிம் - என்னையே உயர்ந்த கதியாக அடைகின்றனர்.
- கட உபநிஷத் (3-9) - ஸோ அத்வந: பாரம் ஆப்நோதி - அவன் தனது இறுதியை அடைகிறான்.
- ஆத்மலாபாத் ந பரம் வித்யதே - பரமாத்மாவை அடைவதை விட உயர்ந்த குறிக்கோள் ஏதும் இல்லை.

13. அவ்யய:

முக்தி பெற்ற ஜீவன் இவனால் தான் (எம்பெருமானால்தான்) மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்கு திரும்புவதில்லை. இந்தப் பதம் "ந வீயதே" என்பதில் இருந்து வந்ததாகும். அவனிடமிருந்து யாரும் திரும்ப அனுப்பப்படுவதில்லை என்பதால், அவனுடைய திருநாமம் அவ்யய எனப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள மற்ற திருநாமங்கள் ப்ரத்யய (94), விநய: (510), ஜய: (511) - என்பவையாகும். மிகுந்த முயற்சி எடுத்து ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடந்து எம்பெருமானின் தாமரை போன்ற திருவடிகளை அடைந்த ஆத்மாவை, அவன் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்கு அனுப்புவதில்லை. இதனை வேதங்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-6) - ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா இமம் மாநவம் ஆவர்த்த ந ஆவர்த்தந்தே - இந்த (அர்ச்சிராதி) மார்க்கத்தில் செல்பவன் எம்பெருமாளை அடைந்து மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பாதவன் ஆகிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-15-1) - ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே - அவன் திரும்புவதில்லை, அவன் திரும்புவதில்லை.

- ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (4-4-4) - அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் அநாவிருத்தி: சப்தாத் - வேதங்களின்படி திரும்புவதில்லை, வேதங்களின்படி திரும்புவதில்லை.
- யம ஸ்ம்ருதி - ஸத்வம் வஹதி ஸுக்ஷ்மத்வாத் பரம் நாராயணம் ப்ரபும் பரமாத்மாநம் ஆஸாத்ய பரம் வைகுண்டம் ஈச்வரம் அம்ருதத்வாய கல்பதே ந நிவர்த்ததே வை புந: - தூய்மையானதும் ஸுக்ஷ்மமானதும் ஆகிய சரீரத்தை அடைகின்ற முக்தன் ஈச்வரனும், பரமாத்மாவும், நாராயணனும் ஆகிய எம்பெருமானையும், உயர்ந்த வைகுண்டத்தையும் அடைகிறான். அதன் பின்னர் மோக்ஷம் பெற்று, மீண்டும் வராமல் இருந்து விடுகிறான்.
- ஹாரித ஸ்ம்ருதி - யதி தர்ம கத: சாந்த: ஸர்வ பூத ஸமோ வசீ ப்ராப்நோதி பரமம் ஸ்தாநம் யத் ப்ராப்ய ந நிவர்த்ததே - யார் ஒருவன் அனைத்தும் துறந்த ஸந்ந்யாசியாகவும், அனைத்து உயிர்களையும் ஒன்றாகப் பார்த்தபடி, புலன்களை அடக்கியபடி உள்ளானோ, அவன் உயர்ந்த வைகுண்டத்தை அடைகிறான். அதன் பின்னர் மீண்டும் திரும்புவதில்லை.

14. புருஷ:

மிகுதியாக அளிப்பவன். புரு என்றால் மிகுதி, ஸநோதி என்றால் அளிக்கும் செயல் ஆகும். ஸந் என்ற தாது, புரு என்பதை முதலில் கொண்டிருந்தால், ட என்ற எச்சம் சேர்க்கப்படும். முக்தர்கள் மீது தன்னை அனுபவிக்கும் ஆனந்தம், தனது குணங்கள், தனது மேன்மைகள் ஆகிய அனைத்தையும் சொற்களாலும் மனதாலும் நினைக்க இயலாதபடி பொழிகிறான். கீழே உள்ள வேத வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (1-2) - ஏஷ ப்ரஹ்மேவ ஆநந்தயாதி - அவளே ஆனந்தத்தை அளிக்கிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-5) - லோ அச்நுதே ஸர்வான் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்து முக்தன் அனைத்து விருப்பமானவற்றையும் அனுபவிக்கிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - திவ்யேந ஸக்ஷுஷா மநஸா ஏதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே - தன்னுடைய திவ்யமான கண்களாலும், மனதாலும் முக்தன் விரும்பிய அனைத்தையும் கண்டு அனுபவிக்கிறான்.
- தைத்திரீய ப்ருஹுவல்லீ - ஸ தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: - ஆக அனைத்து ஆனந்தங்களையும் முக்தன் அனுபவித்து, உண்டு மகிழ்கிறான்.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (7-1) - காமாந்நி காமரூபீ - அனைத்து விருப்பங்களும் அடையப் பெற்று, விரும்பிய உருவமும் அடைகின்றான்.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ரஸோ வை ஸ: ஹி ஏவம் அயம் லப்த்வா ஆனந்தீ பவதி - பரப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயமானது, அவனை அடைந்த முக்தன் ஆனந்தமயமாக உள்ளான்.

- ப்ரஹ்மசூத்ரம் (4-4-12) - அஸ்மிந் அஸ்ய ச தத் யோகம் அஸ்தி - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த முக்தன் ஆனந்தம் பெறுகிறான்.
- ப்ரஹ்மசூத்ரம் (1-1-15) - தத்தே து வ்யபதேசாத் ச - ஆனந்தமயமான ப்ரஹ்மமே ஜீவனுக்கு ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்துவதாகும்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 40)

அதிகரணம் - 26 - யதாச்ரயபாவ அதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முன்னர் நிரூபிக்கப்பட்ட “உத்கீத உபாஸனம் அனைத்து யாகங்களிலும் எப்போதும் அங்கம் அல்ல” என்பதைச் சிலர் ஆசேஷம் செய்ய, அதற்கு ஸமாதானம் கூறப்பட உள்ளது.

3-3-59 அங்கேஷு யதாச்ரயபாவ:

பொருள் - யாகத்தின் ஆச்ரயமான உத்கீதம் போன்று, உத்கீத உபாஸனங்கள் யாகத்தின் அங்கமே ஆகும்.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-1) - ஓம் இதி ஏதத் அக்ஷரம் உத்கீதம் உபாஸீத - உத்கீதத்தை ஓம் என்றே உபாஸிப்பானாக - என்றது. இப்படியாக விதிக்கப்பட்ட உத்கீதம் பற்றிய உபாஸனங்கள் போன்று பல வித்யைகள் உள்ளன.

சந்தேகம் - இவற்றை உத்கீதத்தைப் போன்று யாகங்களில் எப்போதும் அங்கமாகக் கொள்ள வேண்டுமா? அல்லது, கோதானம் போன்று (பசுவை விரும்பினால் கோதோஹன பாத்திரத்தினால் நீர் எடுத்து வர வேண்டும் - சூத்திரம் 3-3-41 காண்க) விரும்பம் இருந்தல் கொள்ளவேண்டுமா?

பூர்வபசுஷம் - உத்கீதத்தைப் பற்றிய உபாஸனங்கள் அவற்றின் ஆச்ரயமாக உள்ள உத்கீதம் போன்று யாகத்தின் அங்கமாகவே எப்போதுமே கொள்ளப்படவேண்டும். ஆனால் அவை குறிப்பிட்ட பலனை, குறிப்பிட்ட மனிதர்களுக்கு மட்டுமே அளிப்பதால் ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-3-41) - தந்நிர்த்தாரணநியம: தத்ருஷ்டே: ப்ருதக் அப்ரதிபந்த: பலம் - என்பதன் மூலம் அனைத்து யாகங்களிலும்

கொள்ளப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கூறப்பட்டதே என கேள்வி எழலாம்.

உண்மையே! அப்படிக்கூறப்பட்டது உண்மையே! அந்தக் கருத்தை மேலும் உறுதிபடக் கூறுவதற்காகவே இங்கு மேலும் சில அடையாளங்களும், கருத்துக்களும் கூறப்பட உள்ளன. அங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - தேநோபௌ குருதே: - அதனைக் கொண்டு இருவரும் செய்யவேண்டும் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் விதிகள் ஏதும் கூறப்படவில்லை; ஆகவே பலன்கள் வேறு என்று கூறப்பட்டது. த்யானிக்கத் தகுந்தவையாக உத்கீதங்கள் உள்ளது போன்று, உபாஸனங்களும் யாகங்களின் அங்கமாகவே உள்ளன என்று கூறுவதற்குப் பலவிதமான காரணங்கள் உள்ளன. கோதோ ஹநேந பசுகாமஸ்ய ப்ரணயேத் - பசு மீது விருப்பம் இருந்தால் பாத்திரத்தில் நீர் கொண்டு வரவேண்டும் - என்ற வரியில் கூறியது போன்று, விருப்பம் இருந்தால் செய்யலாம் என்று கூற இயலாது. அங்கு விதி வாக்யத்தில் பலருடன் உள்ள தொடர்பு தெளிவாகக் கூறப்பட்டது போன்று, ஓம் இதி உத்கீதம் உபாஸீத - என்று விதி வாக்யத்தில் உத்கீத ஸம்பந்தம் மட்டுமே கூறப்பட்டது, பலனுடன் எந்தத் தொடர்பும் கூறப்படவில்லை என்பதால் கோதோஹநத்தை உதாரணமாகக் கொள்ள இயலாது.

அதே சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரியில் (1-1-1) - யதேவ வித்யயா கரோதி ச்ரத்தயா உபநிஷதா ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதி - உத்கீத உபாஸனத்துடன் யாகம் செய்தான் என்றால், அதுவே தடையின்மை என்னும் வீர்ய மிகுதியைக் கொண்டதாகிறது - என்பதன் மூலம், பலன் கூறப்பட்டதாகவும் கொள்ள இயலாது (வீர்யமே பலன் என்று). இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் அர்த்தவாதமாக (புகழ்வதற்காக) மட்டுமே உள்ளன என்று கொள்ளவேண்டும். பர்ணமயீ ஜுஹூ - பர்ணமயமான ஜுஹூ என்ற யாகத்தை செய்தால், ந ச பாபம் ச்லோகம் ச்ருணோதி - தீயவற்றைக் கேட்க மாட்டான் - என்பதில் கூறப்பட்ட பலன் அர்த்தவாதமே என்று கூறப்பட்டது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே உபாஸனத்திற்கு ஆசிரயமாக உள்ள உத்கீதம், த்யானம் போன்றவைகளின் அங்கமாக ப்ரயோக விதிவரிகள் மூலம் ஏற்படுவது போன்று, உத்கீதத்தை அண்டியுள்ள உபாஸனங்களும், அந்த உத்கீதம் மூலமாக அங்கமாகிறது என்று கொள்ளவேண்டும். ஆகவே அனைத்து யாகங்களிலும் உத்கீத உபாஸனம் கொள்ளப்படவேண்டும் என்றாகிறது.

3-3-60- சிஷ்டேச்ச

பொருள் - விதிக்கப்பட்டதாலும் அங்கமே ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - சிஷ்டி என்றால் சாஸனம் அதாவது விதிக்கப்பட்டிருப்பது ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) - உத்கீதம் உபாஸீத - என்னும் விதிவரியில், உத்கீதத்தின் அங்கமாக உள்ள உபாஸனத்தை விதிப்பதால், இந்த உபாஸனம் உத்கீதம் போன்று எப்போதும் யாகத்தின் அங்கமாக மட்டுமே உள்ளது என்றாகிறது. கோதோஹநேந பசு காமஸ்ய ப்ரணயேத் - என்ற விதிவாக்யத்தில் உள்ளது போன்று இங்கு காணப்படவில்லை என்பதால் உத்கீதம் அங்கமே என்றாகிறது.

3-3- 61 ஸாமஹாராத்

பொருள் - ஸமாதாநம் செய்து கொள்ளலாம் என்று கூறுவதால்.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-5-5) - ஹோத்ருஷதநாத் ஹை வாபி துருத்கீதம் அநுஸமாஹரதி - தோஷங்கள் அனைத்தையும் ஹோத்ரி தள்ளுகிறான் - என்று உள்ளது. அதாவது உத்காதாவின் மூலம் ஓதப்படும் உத்கீதத்தின் அவயவமான ப்ரணவமும், ஹோதாவால் கூறப்படும் ருக்குகளின் இறுதியாக உள்ள ஓங்காரமும் ஒன்றே என்று உத்காதாவும் ஹோதாவும் எண்ணவேண்டும் என்று விதி உள்ளது. இப்படியாக எண்ணாமல் உத்காதா இருந்தால், ஹோதா மட்டுமே அப்படி எண்ணுவதன் மூலமே அந்தக் குறையை நீக்கிவிடலாம் என்று பரிகாரம் உரைக்கப்பட்டது. துருத்கீதா என்றால் த்யானிக்கப்படாத உத்கீதம் ஆகும். ஆக இது மற்றொருவரால் செய்யப்படும் பரிகாரம் என்பதும், இதனை அனைத்திலும் விதியாகக் கொள்ளவேண்டும் என்றாகிறது.

3-3-62 குணஸாதாரணய் ச்ருதே: ச

பொருள் - ப்ரணவத்தின் குணமான உபாஸனத்தின் தன்மைக்கு இதன் தன்மை பொதுவாக உள்ளது என்று கூறப்படுவதால்.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-9) - தேநேயம் த்ரயீ வித்யா வர்த்ததே ஓம் இதி ஆச்ராவயதி, ஓம் இதி சம்ஸதி, ஓம் இதி உத்காயதி - இந்த ப்ரகரணத்தில்

உபாஸிக்கப்படும் ஓம் என்பதால் மூன்று வேதங்களிலும் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் இயற்றப்படுகின்றன; கர்மங்களில் செய்யப்படும் ஆச்ராவனம், சம்ஸனம், உத்கானம் ஆகிய செயல்கள் ஓம் என்பதை முன்னிட்டே உள்ளன - என்று முழங்கியது. ஆக உபாஸனத்துடன் கூடிய ப்ரணவத்திற்குக் கர்மங்கள் அனைத்திலும் பொதுவாக உள்ள தன்மை ஓதப்படுகிறது எனலாம். இதன் மூலம் அனைத்து கர்மங்களிலும் உத்கீத உபாஸனம் என்பது செய்யத்தக்க அங்கம் என்றாகிறது. மேலும் இந்த வரியில் உள்ள - தேந - இதன் மூலம் - என்ற பதத்தினால், இந்த ப்ரகரணத்தில் எடுக்கப்படும் உபாஸனத்துடன் கூடியதான ப்ரணவமே குறிக்கப்படுகிறது. ஆகவே உத்கீத உபாஸனம் அனைத்துக் கர்மங்களின் அங்கம் என்றாகிறது. இவ்விதம் ப்ரணவத்தோடு உபாஸனம் கூடியதாகவே உள்ளதால், உத்கீதம் போன்று இந்த உபாஸனமும் அனைத்து யாகங்களிலும் உள்ள அங்கம் என்று தேறுகிறது.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 40)

ப்ரபத்தியில் உள்ள த்யாகங்களின் காரணம்

மூலம் - இக்கர்த்தருத்வத்யாகத்துக்கு நிபந்தனம் தன் கர்த்தருத்வமும் அவனடியாக வந்ததென்று தனக்கு யாவதாத்மபாவியான பகவதேக பார தந்தர்யத்தை அறிகை. மமதாத்யாகத்துக்கும் பலத்யாகத்துக்கும் நிபந்தனம் ஆத்மாத்மீயங்களுடைய ஸ்வரூபாநுபந்தி பகவதேக சேஷத்வஞானம். பஸோபாயத்வ த்யாகத்துக்கு நிபந்தனம் சரண்ய ப்ரஸாதனமான இவனுடைய அநுஷ்டானம் ப்ரதாநபலத்துக்கு வ்யவஹித காரணமாகையும் அசேதநமாகையாலே பலப்ரதாந ஸங்கல்பாச்ரயமல்லாமையும்.

விளக்கம் - “நாமே நமது செயல்களைச் செய்கிறோம்” என்ற எண்ணம், நமது ஆத்மா உள்ளவரை நாம் முழுவதுமாக எம்பெருமானையே சார்ந்து உள்ளோம் என்ற சிந்தனை உதயமாகும்போது நீங்கிவிடும். இதன் மூலம் ஒரு செயலைச் செய்யும் திறன் என்பது எம்பெருமான் நமக்கு அளித்தது என்ற ஞானம் உண்டாகிறது. மேலும் “என்னுடையது” என்ற எண்ணம், ப்ரபத்தியின் பலன் மீது விருப்பம் முதலானவை - தானும், தன்னைச் சார்ந்தவையும் எம்பெருமானுக்காகவே உள்ளோம் என்றும், அவனுடைய அடிமையாகவே நாம் உள்ளோம் என்றும் பிறக்கின்ற ஞானம் மூலம் நீங்கிவிடும். அடுத்து மோக்ஷ பலனை அளிக்கவல்ல உபாயத்தினையும் கைவிடவேண்டும். இந்தக் கைவிடுதல் என்பது - எம்பெருமானின் கருணையைப் பெறுவதற்காக ப்ரபத்தி செய்த ஒருவன், அந்த ப்ரபத்தி என்பது அசேதனமாக உள்ளதால் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ மோக்ஷ பலனை அளிக்கும் ஸங்கல்பம் கொண்டதல்ல என்றும், அந்தப் பலனை அளிக்கவல்ல உபாயமாக எம்பெருமானே உள்ளான் என்றும் அறிவதன் மூலம் உண்டாகும்.

ஈசுவரன் பலனுக்கு உபாயமாதல்

மூலம் - ஈசுவரன் பலோபாயமாகிறது ஸஹஜஸௌஹார்த்தத்தாலே கரண களேபர ப்ரதாநம் தொடங்கி த்வயோச்சாரணபர்யந்தமாக ஸர்வத்துக்கும் ஆதிகாரணமான தானே ப்ரஸாதபூர்வக ஸங்கல்பவிசேஷ விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு அவ்வவஹித காரணமாகையாலும் உபாயாந்தர சூந்யனுக்கு அவ்வோ உபாயஸ்தாநத்திலே நிவேசிக்கையாலும் இங்ஙனிடுக்கைக்கடி தர்மி க்ராஹகமான சாஸ்த்ரத்தாலே அவகதமான வஸ்துஸ்வபாவமாகையால், இவ்வர்த்தம் யுக்திகளால் சலிப்பிக்க வொண்ணாது.

விளக்கம் - எல்லையற்ற அன்பு காரணமாக மனிதர்களுக்கு உடல் மற்றும் உறுப்புகள் உண்டான காலம் தொடங்கி, அந்த மனித த்வய மந்த்ரத்தைக் கூறும் காலம் வரை அனைத்திற்கும் காரணமாகத் தானே நிற்கிறான்; மேலும் எம்பெருமான் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகவும், தான் கொண்டுள்ள கருணையை வெளிப்படுத்தும் ஆசையுடனும் உள்ளான்; அவனே மோக்ஷத்திற்கான நேர்க்காரணமாகவும் உள்ளான்; மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாமல் தவிப்பவர்களுக்கு ஏற்ற உபாயமாகத் தானே நிற்கிறான். இத்தகைய ஆணித்தரமான கருத்துக்களை சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக வஸ்துவின் (பகவானின்) தன்மைகளைக் கொண்டு அறியலாம். சாஸ்த்ரங்கள் பகவானின் தன்மைகளைக் கூறும்போது, மேலே உள்ள தன்மைகளை கொண்ட வஸ்துவே பகவான் என்றும், இதனை வேறு எந்தவிதமான காரணங்களாலும் மறுக்க இயலாது என்றும் கூறுகின்றன.

நடாதூர் அம்மாள் அருளிய ப்ரபத்தியின் சுருக்கம்

மூலம் - இது ஸாங்காநுஷ்டாநத்துக்கு நடாதூர்மாள் அருளிச்செய்யும் சுருக்கு: - "அநாதிகாலம் தேவீருக்கு அநிஷ்டாசரணம் பண்ணுகையாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தேன். இன்று முதல் அநுகூலனாய் வர்த்திக்கக் கடவேன். ப்ரதிகூலா சரணம் பண்ணக்கடவேனல்லேன். தேவீரைப் பெறுகைக்கு என் கையில் ஒரு கைம்முதலில்லை. தேவீரையே உபாயமாக அறுதியிட்டேன். தேவீரே உபாயமாகவேணும். அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலாதல் இஷ்ட ப்ராப்தியிலாதல் எனக்கினி பரமுண்டோ?", என்று.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியை அதன் அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிக்க நடாதூர் அம்மாள் அருளிச்செய்த சுருக்கம் பின்வருமாறு - எல்லையற்ற காலமாக நான் உனக்குப் பிடிக்காதவற்றை மட்டுமே செய்தபடி ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றித் திரிந்தேன். இந்த நாள்

தொடங்கி உனக்கு எது விருப்பமோ அதனை மட்டுமே செய்வேன். உனக்கு வருத்தம் உண்டாக்கும் எதனையும் நான் இனி செய்யமாட்டேன். உன்னை அடைவதற்கு என்னிடம் எந்தவிதமான முதலுமில்லை. உன்னையே உபாயமாகக் கொள்வது என்று முடிவு செய்துவிட்டேன். என்னுடைய உபாயமாக நீயே இருத்தல் வேண்டும். இனி எனக்குத் தீமையை ஏற்படுத்துவதை தவிர்த்தல், நன்மையை உண்டாக்குதல் ஆகிய செயல்களில் என் பொறுப்பு ஏது இல்லை; அவை உன்னுடையதே ஆகும்.

அங்கங்களை ஒருமுறை செய்தல்

மூலம் - இவ்விடத்தில் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் உபாயபரிகரமாய் ஸக்ருத்தாயிருக்கும். மேல் இவன் கோலின அநுகூல வ்ருத்தயாதிகளோடே போகிறவிடமும் உபாயபலமாய் யாவதாத்மபாவியாய் இருக்கும். இவற்றில் ப்ரதிகூல்யவர்ஜநமும் அம்மாள் அருளிச் செய்தபடியே ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் போலே ஸங்கல்பருபமானாலும் ஸக்ருத் கர்த்தவ்ய மென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டம். அபாயேப்யோ நிவ்ருத்த: அஸ்மி என்கிறபடியே அபிஸந்தி விராமமாதல் ப்ராதிகூல்ய ஸ்வரூப நிவ்ருத்தியாதலானாலும் அதில் ப்ரதமக்ஷணம் அங்கமாய் மேலுள்ளது பலமாய்க்கடவது. இப்படி விச்வாஸத்திலும் பார்ப்பது.

ப்ரவ்ருத்தி: அநுகூலேஷு நிவ்ருத்தி: ச அந்யத: பலம்
ப்ராரப்த ஸக்ருதாச்ச ஸ்யாத் ஸங்கல்பே ச ப்ரபத்தி:

விளக்கம் - இவற்றில் எம்பெருமானுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைத் தள்ளுவதும், அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தலும் என்ற உறுதிமொழியை உபாயத்தின் அங்கமாக ஒருமுறை எடுத்துக்கொண்டாலே போதுமானது. அதன் பின்னர் ஒருவன் விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்கியபடி வாழ்வது போன்ற ஸங்கல்பங்கள், உபாயத்தின் பலனாக இவனுடைய ஆத்மா உள்ளவரை நீடிக்கும். நடாதூர் அம்மாள் சொற்களில் உள்ளபடி எம்பெருமானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்குதல் என்பது, அந்தச் செயல்களைச் செய்யாமல் இருக்கும் உறுதியே என்று வைத்துக் கொண்டால், அந்த உறுதியை ப்ரபத்தியின்போது ஒருமுறை எடுத்துக் கொண்டாலே போதுமானது. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (50-215) - அபாயேப்யோ நிவ்ருத்த: அஸ்மி - ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளக்கூடிய பாவங்களில் இருந்து விலகினேன் - என்றது காண்க. விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தள்ளுதல் என்பது - அவற்றின் தொடர்பு இல்லாமல் இருத்தல், அவற்றைச் செய்யாமல் இருப்பது என்னும் உறுதி - ஆகிய இரண்டில் ஒன்றெனக் கொள்ளலாம். எப்படி இருப்பினும் இது ஓர் அங்கமே ஆகும். அதன் பின்னர், விருப்பம் இல்லாதவற்றை

விலக்குதல் போன்றவை ப்ரபத்தின் பலனாகவே கொள்ளப்படும். இதனையே விச்வாஸத்திலும் கொள்ளலாம். இதனை - ப்ரவ்ருத்தி: அநுகூலேஷு நிவ்ருத்தி: ச அந்யத: பலம் ப்ராரப்த ஸுக்ருதாச்ச ஸ்யாத் ஸங்கல்பே ச ப்ரபத்தி: - ப்ரபத்தியின் பின்னர், எம்பெருமானுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்வதும், விருப்பம் இல்லாதவற்றைத் தள்ளுவதும் கடந்த பிறவிகளின் புண்யத்தாலும், ப்ரபத்தியின்போது எடுத்துக் கொள்ளும் ஸங்கல்பத்தாலும் ப்ரபத்தியின் பலனாக ஆகிறது.

ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பதில் சாதூர்யம்

மூலம் - ஆகையால் இருந்த நாளில் நிரபராத கைங்கர்யத்தையும் ப்ராரப்த சரீரநந்தரம் மோக்ஷத்தையும் சேரப் பலமாகக் கோலிப் ப்ரபத்தி பண்ணுவார்கள் நிபுணர்.

விளக்கம் - ஆகவே அறிந்தவர்கள் எவ்விதம் ப்ரபத்தி செய்வார்கள் என்றால், வாழ்நாளில் தவறாத கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும் என்றும், பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் முடிந்து உயிரைவிடும் நேரத்தில் மோக்ஷம் கிட்டவேண்டும் என்றும் செய்வார்கள்.

அறவே பரமென்று அடைக்கலம் வைத்தனரன்று நம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தகவுற்ற பிரானடிக் கீழ்
உறவே இவனுயிர் காக்கின்ற ஒருயிருண்மையை நீ
மறவேலென நம் மறைமுடி சூடிய மன்னவரே.

பொருள் - நமது ஆசார்யர்கள் வேதங்கள் என்னும் ஸாம்ராஜ்யத்தில் முடிசூடி நிற்கும் அரசர்கள் ஆவர். இந்த ஆசார்யர்கள் - தனது கருணை காரணமாக, எல்லையற்ற காலமாக நம்மைக் காப்பது என்னும் உறுதியைக் கொண்டுள்ள எம்பெருமானின் திருவடியின்கீழ், நம்மை ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பு நம்மைவிட்டு நீங்கும்படி ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய வஸ்துவாக ஸமர்ப்பிக்கின்றனர். நம்மிடம், “அந்தர்யாமியாக உள்ள எம்பெருமான், அவனுடைய அடிமையாக உள்ள உன்னை எப்போதும் ரக்ஷிப்பான் என்பதை மறக்காதே”, என்று உபதேசம் செய்தனர்.

யுக்ய ஸ்யந்தந ஸாரதி க்ரமவதி த்ரயந்த ஸந்தர்சிதே
தத்த்வாநாம் த்ரிதயே யதார்ஹ விவித வ்யாபாரஸந்தாநிநி
ஹேதுத்வம் த்ரிஷு கர்த்துபாவ உபயோ: ஸ்வாதீநதைகத்ர தத்
ஸ்வாமி ஸ்வீக்ருத யத் பர: அயம் அலஸ: தத்ர ஸ்வயம் நிர்பர:

பொருள் - குதிரை, தேர், தேர் ஓட்டுபவன் என்ற மூன்றைப் போன்று, மூன்று தத்துவங்களான சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியவை செயல்பாடுகளிலும் தன்மைகளிலும் உள்ளதாக வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. இந்தச் செயல்பாடுகளைப் பொறுத்தவரை மூன்றுமே காரணமாக இருத்தல் என்பதைக் கொள்கின்றன. இவற்றில் செயல்கள் செய்வது என்பது சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இருவரிடமும், செயல்கள் செய்யாத தன்மை ஈச்வரனிடமும் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, எந்த ஒரு எஜமானனான எம்பெருமானால் தன்னைக் காக்கும் பொறுப்பு ஏற்கப்படுகிறதோ, அந்த ஜீவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பில்லாதவனே ஆகிறான்.

ஸாங்கப்ரபதந அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 40)

245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன் பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பந்தவிசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

அவதாரிகை - அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இந்த குண விசேஷங்களை இவ்வஹம் சப்தம் காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பல குணங்கள் இவனிடம் நிரம்பியிருக்க, மேலே கூறப்பட்ட குணங்களை மட்டுமே "அஹம்" என்ற பதம் ஏன் உணர்த்துவதாகக் கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில், இவன் பூர்வத்தில் நின்ற நிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ்செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன் பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான சேஷத்வரூப பந்தவிசேஷத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது - என்கை. "மாம்" என்கிற இடத்தில் ஆச்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசித்தாற்போலே "அஹம்" என்கிற இடத்திலும் கார்ய கரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசிக்குமிறே; வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆச்ரயணங் கூடாதபோலே, ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே, இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாந ப்ராப்தியுஞ் சொன்ன இது பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - சேதனர்களின் இஷ்டங்கள் கிட்டுவது, விருப்பம் இல்லாதவை விலகுவது என்றும் பேற்றை அளிக்கும்போது சேதனர்களின் நிலையை அறிவதற்கும், அந்தச் சேதனன் மேலே செல்ல வேண்டிய வழியை அறிவதற்கும், இப்படியாக அறிந்த பின்னர் தேவையானவற்றை அளிப்பதற்கும் எம்பெருமானிடம் இரு தன்மைகள் இருத்தல் வேண்டும். அவையாவன - ஸர்வஜ்ஞத்வம் (அனைத்தையும் அறிதல்), ஸர்வசக்த்த்வம் (அனைத்திலும் வல்லவன்) - என்பதாகும். இப்படியாக எம்பெருமான் சேதனர்களுக்கு உதவும்போது, இவற்றைச் சேதனர்களுக்காகச் செய்யாமல், அந்தச் சேதனர்களுக்கு உதவுவதைத் தனது பேறாக எண்ணியபடி இருக்கின்ற சேஷித்வரூபமான உறவு (உடையவன் ஒருவன் தனது உடைமை மீது கொள்ளும் பற்று) வெளிப்படும்படியாகவும் "அஹம்" என்ற பதம் உள்ளது. "மாம்" என்ற பதம் எவ்விதம் அவனைச் சரணம் அடைவதற்கு ஏற்ற தன்மைகளை விளக்கியதோ அது போன்று, "அஹம்" என்ற பதம் எம்பெருமான் நமக்காகக் காரியம் செய்கின்ற தன்மைகளைக் (குணங்களை) கூறுகிறது. வாத்ஸல்யம் போன்ற குணங்கள் இல்லாவிடில் எம்பெருமானை நாம் அடைய இயலாது; அது போன்று ஞானம், சக்தி போன்றவை இல்லாமல் பலன் அளிக்கும் ஒருவன், பலனைப் பெறுபவனுக்காகக் காரியம் செய்ய இயலாது. இங்கு "அஹம்" என்ற பதம் ஞானம், சக்தி, ப்ராப்தி போன்றவற்றைக் கூறியது போன்று, முழுமை (பூர்த்தி) என்பதையும் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

246. தனக்காகக் கொண்ட ஸாரத்ய வேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னை யிட்டுப்பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்தீரத் தானான தன்மையை "அஹம்" என்று காட்டுகிறான்.

அவதாரிகை - இப்பதத்தில் "மாம்" என்கிற இடத்தில் ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்தர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான அதன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் - தனக்காகக் கொண்ட - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தேரோட்டியாக நின்றபோது வெளிப்படும் பாரதந்தர்யம் (மற்றவர்களைச் சார்ந்து இருத்தல் - அர்ஜுனனின் கட்டளைக்காக காத்திருத்தல்) என்பதற்கு மாறாக உள்ள ஸ்வாதந்தர்யம் இங்கு "மாம்" என்ற பதம் மூலம் வெளிப்பட்டது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "மாம்" என்ற ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுனன், தன்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக ஏறிட்டுக் கொண்ட ஸாரத்ய வேஷத்தை "ஸர்வாதிகனானவன் இப்படித் தாழ்நின்றது, தன் குணத்தாலேயிறே", என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, "நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ?" என்று தன்னையிட்டுப் பார்த்து, "ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று என்னா நின்றான்; இது என்னாகக் கடவது?" என்று அஞ்சின அச்சம் தீர ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகனாய்க் கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தை "அஹம்" என்று தர்சிப்பிக்கிறான் - என்கை.

விளக்கம் - "மாம்" என்பதன் மூலம் தேரோட்டி வேடத்தில் நிற்கின்ற தன்னைப் பற்றும் படியாகக் கூறுகிறான். அர்ஜுனனின் ரக்ஷணத்திற்காகவே கண்ணன் தேரோட்டியாக நின்றான். இதனை உணர்ந்த அர்ஜுனன், "அனைத்தையும் நியமிப்பவன் இவ்விதமாகத் தாழ் நின்றது தன்னுடைய (கண்ணனின்) எளிமையால் அல்லவோ?", என்று எண்ணியிருக்கவேண்டும். ஆனால் அர்ஜுனன் அப்படி எண்ணாமல், "நமக்கு இந்தத் தொழிலைச் செய்து தேரோட்டியாக நிற்பவன் அன்றோ?", என்று தன்னை மேலிட்டு எண்ணினான். மேலும், "இப்படிப்பட்ட இவன் என்னை அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு தன்னைப் பற்றச் சொல்கிறான். இது எங்கு சென்று, எப்படி முடியுமோ?", என்று அச்சத்துடன் நின்றான். இந்த அச்சத்தை நீக்கும்படியாக, தனக்கு வசப்பட்டுள்ள சேதன அசேதனங்களின் ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவிருத்தி ஆகியவற்றை உடையவனாகவும் தடை இல்லாத ஸ்வதந்த்ரம் கொண்டவனாகவும் உள்ள தனது ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தும்படியாக "அஹம்" என்று கூறினான்.

247. கீழில் பாரதந்த்ரயமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ரயத்தினுடைய எல்லை நிலமிறே.

அவதாரிகை - ஏவம் பூதனானவன் பரதந்த்ரனானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன்று என்னுமிடத்தை அருளிச் செய்கிறார் - கீழில் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டவனாக நிற்பது போன்று இருந்தாலும், அந்தத் தன்மை எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் அல்ல என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ், ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்த்ரயமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிர்வாகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ரயத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே - என்கை.

விளக்கம் - தேரோட்டியாக நின்ற பாரதந்தர்யம் கூட, எம்பெருமாள் எண்ணியதைச் செய்யும்போது யாராலும் தடுக்க இயலாத ஸ்வாதந்தர்யமே என்று அறியவேண்டும்.

248. த்வா - அஜ்ஞனாய், அஸக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் த்வீதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - த்வா - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - அஜ்ஞனாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இரண்டாவது வரியின் இரண்டாவது பதத்தை விளக்குகிறார். அதன் பொருளை முதலில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உன் கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு ப்ராப்தியில்லாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னை - என்கை.

விளக்கம் - உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது எப்படி என்ற அறிவு ஏற்படுவதற்கான அறிவு இல்லாதவனாக; அப்படியே அந்த அறிவு உண்டானாலும் அதன்படி நடந்து, அதனைச் செய்து முடிக்க வலிமை இல்லாதவனாக; அந்த வலிமை உண்டாகிய போதிலும், உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுதல் என்பதை நீயே செய்து கொள்ளும் தகுதி அற்றவனாக; இப்படி நீ உள்ளதால் அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிட்டு, வேறு துணையை எதிர்பாராமல் என்னையே உபாயமாகப் பற்றி உள்ள உன்னை.

249. ஸர்வபாபேய்: - மத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், த்ருதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஸர்வபாபேய்: - என்று. இதுவும் - பாபமும், பஹுவசநமும், ஸர்வசப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம் மூன்றையும் உட்கொண்டு இப்பதத்திக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - மத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாவது பதத்தை விளக்குகிறார். இந்தப் பதம் - பாவம், அதன் பன்மை (பல பாவங்கள்), ஸர்வ என்ற மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. இம்மூன்றை உள்ளடக்கி, இந்தப் பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பாபமாகிறது - இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும், மோக்ஷ ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்ட விரோதிகளாகிற பகவல்லாப விரோதிகளாகையாலும், அதில் ஜ்ஞாந விரோதியும் ருசி விரோதியும் உபாய பண்டே நிவ்ருத்தமாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்தி விரோதி யாகையாலே நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவை யாவை சில பாபங்களை உத்தேசித்து பயப்படுகிறாய். அந்த அந்தப் பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும் - என்கை.

விளக்கம் - பாவம் என்பது விருப்பமான ஒன்றைப் பெறுவதற்குத் தடையாக உள்ளதும், விருப்பம் இல்லாதவற்றை உண்டாக்குவதும் ஆகும். இங்கு மோக்ஷத்தைப் பற்றிக் கூறப்பட்டு வருகிறது என்பதால் அதன்படி பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆக இங்கு இஷ்ட விரோதிகள் என்பது மோக்ஷ தடை என்று கொள்ளவேண்டும். ஆனால், எம்பெருமானைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாவதற்கு உள்ள தடை, அவனை அடைவதன் ஆசைக்கு ஏற்படும் தடை, அவனை உபயமாகக் கொள்வதில் உண்டாகும் தடை ஆகியவை முன்பே கண்ணனால் (அவனை உபாயம் என்று பற்றியவுடன்) நீக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆக எஞ்சியுள்ளது ப்ராப்தி விரோதி (அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள பாவங்கள்) மட்டுமே ஆகும். ஆக இந்தப் பதம், "என்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளவை என்று எந்தப் பாவங்கள் உள்ளதாக நீ அச்சம் கொள்கிறாயோ, அந்தப் பாவங்களில் இருந்து", என்று பொருள் தருகிறது.

250. "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச் செய்கிறார் - பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - "ஸர்வபாபேப்ய:" என்பதில் உள்ள பன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்று “உத்பத்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸ்த்ய சப்தவாச்யமான அசேதந விஷயத்தில் ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாநமடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தக் கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமும்” என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும், கர்மமும், வாஸநையும், ருசியும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிற அவற்றைச் சொல்லுகிறது - என்கை. இவற்றில், அவித்யையாவது - ஜ்ஞாநாநுதய ரூபமாயும், அந்யதாஜ்ஞாந ரூபமாயும், விபரீத ஜ்ஞாந ரூபமாயும் மூன்று வகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம். கர்மமாவது - புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப் பற்ற பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; புண்யபாபே விதூய என்னக்கடவதிறே. வாஸனையாவது - அஜ்ஞாந வாஸனையும், கர்மவாஸனையும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த வாஸனையும், ருசியும் - விஷயபேகத்தாலே பஹுவிதையாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது - ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபமாயிருந்துள்ள அசித் ஸம்பந்தம்.

விளக்கம் - நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் (1) - மெய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்கு உடம்பும் - என்று அருளிச் செய்தார். இதில் - எப்போதும் தோன்றி அழிவதால் “பொய்” என்று சொல்லக்கூடிய அசேதனமான உடலையே ஆத்மா என்று அறியும் பொய்யான ஞானம்; இந்த (பொய்யான) ஞானம் என்ற மயக்கத்தால் மற்றவர் பொருள்களை அபகரித்தல் முதலான செயல்கள் (ஸம்ஸாரிக துஷ்கர்மம்); இந்தத் தீய கர்மத்திற்குக் காரணமாகவும், விளைவாகவும் இருக்கின்ற மாமிசம், ரத்தம், மலம் போன்றவற்றால் ஆகிய உடல் தொடர்பு - என்றார். இதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் அவித்யை, கர்மம், வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் போன்றவையே பன்மையான பாவங்களாகக் கூறப்பட்டது. இவற்றில் அவித்யை என்பது - ஞானம் பிறவாமை (ஞான அநுதயம்), ஒன்றின் தன்மையை மாற்றி அறிதல் (அந்யதா ஞானம்), ஒரு பொருளையே மாற்றி அறிதல் (விபரீத ஞானம்) - என்று மூன்றாகும். கர்மம் என்பது - புண்ணியமும், பாவமும் ஆகும்; மோக்ஷம் அடைய விரும்புபவர்கள் பாவங்களை விடுவது போன்று புண்ணியத்தையும் கைவிட வேண்டும். முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - புண்யபாபே விதூய - புண்ய பாவங்களை விடுகிறான் - என்றது. வாஸனை என்பது அஜ்ஞான வாஸனை, கர்மவாஸனை (நீண்ட காலமாக உள்ள பழக்கத்தால் உண்டாகும் பற்றுதல்), ப்ரக்ருதி வாசனை - என்பதாகும். ருசி என்பது - பலவிதமான உலக விஷயங்களின் மீது ஆசை ஏற்படுவதால், பலவிதமாக இருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் என்பது - ஸ்தூலமாகவும், ஸூக்ஷ்மமாகவும் உள்ள அசித் பொருள்களின் தொடர்பாகும்.

251. த்ருணச்சேதகண்டியநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கு மவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

அவதாரிகை - இனி, ஸர்வசப்த விவக்ஷிதத்தை அருளிச் செய்கிறார் - த்ருணச்சேத - இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அடுத்து "ஸர்வபாபேப்ய:" என்ற பதத்தில் உள்ள "ஸர்வ" என்பதன் விளக்கத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது துரும்பு நறுக்குகை, தினவுதின்றவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபுத்தி பூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்களென்ன; நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது "லோகம் நம்மை அபவாதஞ் சொல்லுமே" என்கிற பயத்தாலும், "நம்மைக் கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே; ஐயோ!" என்கிற க்ருபயாலுஞ் செய்யும் நித்யநைமித்திக கர்மங்களென்ன; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல், புந: ப்ரபத்தி பண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன; எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள பலவும் இங்கு கூறப்படுகின்றன. புல்லைப் பிடுங்கி எரிதல், அரித்த இடத்தில் சொறிந்து கொள்ளுதல் போன்று தன்னையும் அறியாமல் நடக்கின்ற செயல்கள் போல், ப்ரக்ருதி தொடர்பு காரணமாக ஜீவன் தன்னையும் அறியாமல் செய்கின்ற பல பாவங்கள்; "இவற்றைச் செய்யவில்லை என்றால் நம்மை உலகம் பழிக்கும்", என்றும், "இவற்றைச் செய்யாமல் விட்டால் நம்மைப் பின்பற்றி ஒரு சிலர் செய்யாமல் இருக்கலாம், அவர்கள் அழிவார்களே", என்றும் ஏற்படும் எண்ணம் காரணமாகச் செய்யப்படும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள்; எம்பெருமானே உபாயம் என்று சரணம் அடைந்த பின்னர் ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்களால் மயக்கம் ஏற்பட்டு, கைவிட்ட மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுதல், எம்பெருமானிடம் மீண்டும் சரணம் அடைதல்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 5)

மூலம் - அத்தலையில் நினைவாலேயிறே இத்தலை ஜீவிப்பது; “எத்தேவர் வாலாட்டு மெவ்வாறு செய்கையும்போதொழியும்” என்கிறபடியே அவன் நினைவில்லாதவன்று இவையுமில்லையிறே. அப்படியே இவரும் “நின்னலாலிலேன் காண்” என்றிருப்பா ரொருவர்.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் நினைவால் அல்லவோ உயிர்கள் பிழைத்து நிற்கிறது? நான்முகன் திருவந்தாதி (38) - எத்தேவர் வாலாட்டுமெவ்வாறு செய்கையும் போதொழியும் - என்னும்படி அவனுடைய நினைவில்லை என்றால் இவை ஏதும் இல்லை. இது போன்றே இவரும், திருவாய்மொழி (2-3-7) - நின்னலாலிலேன் காண் - என்னும்படி நிரதிசய போக்யனாக உள்ள உன்னை ஒழிந்தால் எனக்கு வாழ்வில்லை என்று இருப்பார்.

மூலம் - ந தேவே லோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வருணே ஐச்வர்யம் வாபி லோகநாம் காமயே ந த்வயாவிநா - வானவர் நாடு என்கிற பரமபதம், ஆத்மலாபம், லோகாநாமைச்வர்யம் இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய் வருமன்று வேண்டேன் என்ற இளையபெருமாளைப்போலே, இவரும் “திருவொடுமருவிய இயற்கை மாயாப் பெருவிறலுலகம் மூன்றினொரு நல்வீடு பெற்றினுங் கொள்வதெண்ணுமோ?” என்றும், “எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம்” என்றும், “பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும் இதர புருஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வபாவருமாயிருப்பார். அஹம் தாவந்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ: என்று பெருமாளையே எல்லாவுறவுமாகப் பற்றின இளையபெருமாளைப் போலே,

இவரும் “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே” என்று பகவதைகாந்த்யஸீமையாயிருப்பர்.

விளக்கம் - அடுத்து வைராக்யத்தைப் பற்றி அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் - ந தேவே லோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வருணே ஐச்வர்யம் வாபி லோகநாம் காமயே ந த்வயாவிநா - வானவர் நாடு என்னும் பரமபதம், ஆத்மலாபம், உலகவிஷயங்கள் என்னும் செல்வம் ஆகியவை உனக்குப் புறம்பாக வரும் என்பதால் அதனை நான் வேண்டமாட்டேன் - என்று இலட்சுமணன் கூறினான். இது போன்று ஆழ்வாரும் திருவாசிரியம் (2) - திருவொடுமருவிய இயற்கை மாயாப் பெருவிறலுலகம் மூன்றினொரு நல்வீடு பெறினுங் கொள்வதெண்ணுமோ - என்றும், திருவாய்மொழி (2-9-1) - எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும் மற்ற புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிப் பேசுகையில் மிகவும் அச்சத்துடன் உள்ளவராக இருப்பார் (எம்மா வீடு என்பதில் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை காண்பித்து, அவற்றை நீக்கவல்லவனாகிய நீ அதனைச் செய்யாமல், பாவியான என்னை முடிக்க நினைக்கிறாயோ என்று கூறப்பட்டது). அடுத்து ஸர்வ பந்துத்வம் கூறப்படுகிறது. இராமாயணம் - அஹம் தாவந்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ: - நான் தசரதனிடம் தந்தை முறையைக் காணவில்லை; என்னுடைய அண்ணனாகவும், ஸ்வாமியாகவும், பந்துவாகவும், தகப்பனாகவும் இராமனே உள்ளான் - என்று இராமனையே அனைத்துவிதமான உறவுமாக இலட்சுமணன் பற்றினான். இது போன்று ஆழ்வாரும் (5-1-8) - சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே - மீள் போன்ற கண்கள் கொண்ட பெண்களும், செல்வமும், சிறந்த புத்திரர்களும், உயர்ந்த தாய்தந்தையரும் அவனை அண்டிய பிறகு அவனே ஆவான் - என்று எம்பெருமானே அடையத்தக்கவன் என்று உறுதியுடன் இவர் உள்ளார்.

மூலம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரி ஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே என்று இளையபெருமாள் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்தல்லது தரியாதாப்போலே இவரும் “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்” என்று எல்லாவடிமைகளும் செய்தல்லது தரியாத தன்மையராயிருப்பர். விஸ்தரணோத்மநோ யோகம் விபூதிஞ்ச ஜநார்த்தந, ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப: என்றும் சொல்லுகிற அர்ஜுந தசராதிகளைப்போலே கால தத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியா நின்றாலும் “அப்பொழு தைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்” என்னும்படி மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிற ஆராத காதலையுடையராயிருப்பர்.

விளக்கம் - அடுத்து கைங்கர்ய ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்ச்ச தே பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரி ஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே - இராமா! நான் இரவுபகல் என்று பாராமல் எப்போதும் அனைத்து அடிமைகளையும் உனக்குச் செய்வேன்; நீ சீதையுடன் மலை அடிவாரங்களில் இன்பமாக இருப்பாயாக - என்று இலட்சுமணன் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யாமல் உயிர் தரிக்க மாட்டான். இது போன்றே இவரும் (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் - என்னும்படி எம்பெருமானுக்கு அனைத்துக் காலத்திலும், எந்த இடத்திலும், எந்த நிலையிலும் பிரியாமல் நின்று அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்தால் மட்டுமே உயிர் தரிப்பார். எம்பெருமானின் அனுபவம் எத்தனை கிட்டினாலும் மனநிறைவு அடையாத நிலையை அருளிச் செய்கிறார். கீதை (10-18) - விஸ்தரணோத்மநோ யோகம் விபூதிஞ்ச ஜநார்த்தந - ஜநார்த்தநா! உன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை மீண்டும் விரிவாக உரைப்பாயாக - என்று அர்ஜுனனும், இராமாயணம் - ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப: - அருகில் உள்ள இராமனை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாலும் தசரதனுக்கு திருப்தி உண்டாகவில்லை - என்று தசரதனும் இருந்தார்கள். இவர்கள் போன்று, கால தத்வம் என்பது உள்ளவரை எம்பெருமானை அநுபவித்தாலும், திருவாய்மொழி (2-5-4) அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம் - என்னும்படி மேலும்மேலும் பெருகி வழிகின்ற ஆராத காதலை (காதல் = பக்தி, ஆசை) உடையவராக இருப்பார்.

மூலம் - தர்மாத்மா ஸத்யசௌசாதி குணாநாமாகரஸ் ததா உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதா: அபவத் என்று, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானை, ஸாதூக்களுக்கெல்லாம் உபமாந பூமியாகச் சொல்லுகிறார்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உபமாந பூமியாயிருப்பார். அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்யமுபாகத: என்று குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமை புக்க இளையபெருமானைப் போலே இவரும் பகவத் குணங்களிலே தோற்று “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்றார். இப்படி பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து, அது உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாயிற்று இப்பரந்தங்கள்.

விளக்கம் - இதற்கு முன்பு இவருக்கு ஈடு யாரும் இல்லை என்று கூறிவிட்டு மேலே கூறியபடி பலவிதமானவர்களை இவருக்கு ஒப்பாகக் கூறலாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - தர்மாத்மா ஸ்த்யசௌசாதி குணாநாமாகரஸ் ததா உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதா: அபவத் - தர்மத்தின் உருவமாகவும், சத்யம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றின் பாத்திரமாகவும், சாதுக்களுக்கு உவமையாகக் கூறத்தக்கவனாகவும் ப்ரஹ்லாதன் இருந்தான் - என்று கூறியது. ஆக சாதுக்கள் அனைவருக்கும் உவமையாக ப்ரஹ்லாதனைக் கூறுவது போன்று, ஆழ்வாரின் ஒவ்வொரு தன்மைக்கும் பலருக்கு உவமை கூறும்படியாக இருப்பார் என்று கருத்து. இராமாயணம் - அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்யமுபாகத: - நான் அவருக்குப் பின்னே பிறந்த தம்பி, அவருடைய குணங்களால் அடிமைப்பட்டேன் - என்று இராமனின் குணங்களுக்குத் தோற்றுப்போய் அவனுக்கு அடிமைப்பட்ட இலட்சுமணன் போன்று, இவரும் எம்பெருமானின் குணங்களிலே தோற்றுப் போனார். இதனால் திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே - என்றார். இப்படியாக எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் ஆகியவற்றை விசத விசததர விசததமமாக அனுபவித்தார் (விசதம் என்றால் பரபக்தி, அது எம்பெருமானுடன் சேர்கையில் இன்பமும் அவனை விட்டுப் பிரியும்போது துன்பமும் இருவருக்கும் ஏற்படுவது; விசததர என்றால் பரஜ்ஞானம் என்பதாகும். பரஜ்ஞானம் என்றால் எம்பெருமானைத் தெளிவாக அறிவதாகும். விசததமம் என்றால் பரமபக்தி என்பதாகும்). இந்த அனுபவங்கள் ஆழ்வாருக்கு மிகுதியாக உண்டாகி, அது அவரது உள்ளத்தில் அடங்காமல், பொங்கி வழிந்துப் புறப்பட்டுச் சொற்களாக இந்த பிரபந்தத்தில் வெளிவந்தது.

மூலம் - இங்ஙனையாகில் இப்ரபந்தங்களுக்குப் பாட்டும், ஸங்க்யையும், பாட்டுக்கு நாலடியாகையும், அக்ஷரங்கள் ஸமமாகையும், “எழுத்தசை சீர் பந்தமடி தொடை பாவினம்” என்றாப்போலே சொல்லுகிற ப்ரபந்த லக்ஷணங்கள் சேர விழுந்தபடி எங்ஙனையென்னில் - சோகவேகத்தாலே பிறந்த மாநிஷாத இத்யாதி ச்லோகமானது மச்சந்தாதேவ என்கிற ச்லோகத்தின்படியே அத்திக்காயிலறுமான் போலே பகவத் விபூதியில் ஏதேசஸ்தனான ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வலக்ஷணோ பேதமானாப் போலே பகவத் ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்ரபந்தங்களுக்கு இவற்றில் கூடாததில்லை.

விளக்கம் - இந்தப் பிரபந்தம் தானாகவே வெளி வந்தது என்றால் இதில் எழுத்து, அசை, சீர், பந்தம், அடி, தொடை ஆகியவற்றுடன் கூடியதாகப் பாசுரங்கள் அமைந்தது எப்படி? எப்படி என்றால், எம்பெருமானின் திருவுள்ளம் காரணமாக வெளிவந்த இவற்றில் தோஷங்கள் இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. இராமாயணம் - மாநிஷாத - என்ற ச்லோகம், மச்சந்தாதேவ என்னும் ச்லோகத்தின்படி அத்திகாயில் கொசு போன்று, எம்பெருமானின் விபூதியில் உள்ள ஒருவனான நான்முகனின்

திருவருளால் பிறந்த இராமாயணம் அனைத்து இலக்கணங்களின்படியும் அமைந்தது போன்றதாகும். ஆக இந்தப் பிரபந்தம் எம்பெருமானின் திருவருளாலேயே பிறந்ததாகிறது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 29)

வ்யாக்யானம் - (பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்) - மெய்யென்று பேரிடலாவதொரு பொய் இவ்வாச்யத்தில் இனி உண்டாகமாட்டாதென்று தோற்றினால், பின்னை கண்ணநீரோ டேயாய்த்து கால் வாங்குவது. ஸர்ப்பதஷ்டனை நெற்றியில் கொத்திப்பார்த்தால் பசையில்லையாகில் ம்ருதனென்று மீளுமோபாதி, இவன்பக்கல் உஜ்ஜீவன ஹேதுவில்லையென்று ஈடுபாட்டோடேயாய்த்து மீளுவது. "மெய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணத்தாலே அத்வேஷ மாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது. "பொய்யர்க்கே" என்கிற அவதாரணம் மெய்க்கு ப்ரஸங்கமில்லாத பொய்யரைச் சொல்லுகிறது. மெய்யென்று சொல்லுகிறது ஸத்யத்தை. ஸத்மென்கிறது - பகவத்விஷயத்தைப் பற்றின அறிவை. "பொய்" என்று சொல்லுகிறது - பகவத்வ்யத்ரிக்கமான பதார்த்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தை.

விளக்கம் - (பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்) - மெய் என்று கூறும்படியாக இருப்பதாகவும், உண்மையில் பொய் என்று கூறும்படியாக இருக்கின்ற அத்வேஷம் ஒருவனிடம் இனிமேல் உண்டாகாது என்று எம்பெருமான் அறிகின்ற நேரத்தில், மிகுந்த வருத்தத்துடன் அவனை விட்டு அகன்று செல்கிறான். பாம்பால் கொத்தப்பட்ட ஒருவனின் நெற்றியில் கொத்திப் பார்த்து, அங்கு நீரில்லை என்றால், "இவன் மரணம் அடைந்துவிட்டான்", என்று கூறுவது வழக்கம். இது போன்று மேலே கூறப்பட்டவனின் விஷயத்தில் எம்பெருமான், "இனி இவனைக் கரையேற்ற வழியில்லை", என்று எண்ணியபடி, உண்மையான வருத்தத்துடன் செல்கிறான். "மெய்யர்க்கே" என்பதில் உள்ள "ஏ" என்னும் ஓசை, அத்வேஷத்தைக் கூறுகிறது. "பொய்யர்க்கே" என்பதில் உள்ள "ஏ" என்னும் ஓசை, உண்மை என்று கூறவல்ல பொய் இல்லாத பொய்யர்களைக் குறிக்கிறது. மெய் என்பது ஸத்யத்தைக் குறிக்கும். ஸத்யம் என்றால் எம்பெருமானைப் பற்றிய ஞானத்தைக் குறிக்கும். "பொய்" என்றால் எம்பெருமானைத் தவிர்த்த உலக விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - மெய்யர்க்கே மெய்யனாய்ப் பொய்யர்க்குப் பொய்யனாய்ப் போந்தமை எங்கே கண்டோமென்னில் - (என்னைப் போல) - நான் நெடுநாள் தன்பக்கல் வைமுக்யம் பண்ணிப் போந்தவிடத்தில் என்னைக் கிட்டமாட்டாதே நின்றான்; எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தான். இவை இரண்டும் என்பக்கலிலே கண்டேன். (விதியிலாவென்னை) - அவனுடைய சீலம் இதுவாயிருக்க, அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய் பகவத்விஷய விமுகனாய்ப் போந்த பாஹ்யஹீநென்று முன்பு இழந்த இழவுக்கு வெறுக்கிறார். "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று பெற்ற பேற்றிற் காட்டில் இழந்த இழவே மேற்படும்படியிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார்படி இருப்பது. நிந்தித: ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே என்னக்கடவதிறே. இப்படி மெய்யென்று பேரிடலாவதொரு பொய்யைக் கொண்டு விஷயீகரிக்கிறவனை தான் ஆளில்லாதானொருவனோவென்னில், (புட்கொடியிடைய கோமான்) - மெய்யான பரிமாற்றத்தையுடையார் அநேகருடைய படிகளை ஒருவன் செய்யவல்லனாம்படி சமைந்தார் அநேகரையுடையானொருவனாய்த்து. "கொடி" என்று தாஸஸ்ஸகா வாஹநம் இத்யாதிகளுக்கு உபலக்ஷணம். நிவாஸ சய்யா இத்யாதி. (கோமான்) - அயர்வறுமமரர் களதிபதியாகையாலே மேனாணிப்பையுடையனாயிருக்குமவன். ஸம்பந்தநாயிருக்கு மவர்களேயாகிலும் தநலோபத்தாலே ஒரு காசு விழுந்தவிடத்தே போய்த் தேடாநிற்பர்க ளாய்த்து, தந்தாம் வஸ்துவை விடமாட்டாமையாலே.

விளக்கம் - மெய்யர்க்கு மெய்யனாகவும், பொய்யர்க்கு பொய்யனாகவும் எம்பெருமான் நின்றதை எங்கு காணலாம் என்றால் - (என்னைப்போல) - என்னிடமே காணலாம் என்றார். எல்லையற்ற காலம் உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டு, தன்னிடம் ஈடுபடாமல் பொய்யனாக நின்றேன்; அவனும் பொய்யனாக என் அருகில் வராமலேயே நின்றான்; எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவுடன், ஓடி வந்து, என்னை ஆட்கொண்டான். ஆக இரண்டையும் என்னிடமே காணலாம். (விதியிலா என்னை) - "இவனுடைய எளிமை இப்படிப்பட்டதாக இருந்தபோது, எல்லையற்ற காலங்கள் உலகவிஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டு, பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபடாமல் நின்ற துர்பாக்யசாலி", என்று தான் இதுவரை இழந்த பேற்றை எண்ணி வருந்துகிறார். முதல் திருவந்தாதியில் (16) - பழுதே பல பகலும் போயின - என்று பெற்ற பேற்றின் மூலம் கிட்டிய மகிழ்வைக் காட்டிலும் எல்லையற்ற காலம் இந்தப் பேற்றை இழந்த காரணத்தால் உண்டாகும் வருத்தமே அதிகமாக உள்ளது என்றார். இராமாயணம் - நிந்தித: ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே - யார் இராமனைக் காண்பதில்லையோ, யாரை இராமன் காண்பதில்லையோ, அவன் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்பட்டபடி வாழ்கிறான் - என்று கூறியது காண்க. இப்படியாக மெய் என்று கூறும்படியாக உள்ள

பொய்யைக் கொண்டு சேதனர்களை ஆள்பவன், தனக்கு வேறு ஆள் கிட்டாமையாலே இப்படிச் செய்கிறானோ என்றால் - (புட்கொடி உடைய கோமான்) - மெய்யாகவே கைங்கர்யம் செய்பவர்கள் பலர் சேர்ந்து செய்கின்றவற்றை ஒருவரே செய்யலாம்படியுள்ள நித்யஸூரிகள் எண்ணற்று உள்ளபோதும், அத்வேஷம் மட்டுமே தன்மையாகக் கொண்ட என்னை எடுத்துக் கொண்டானே என்று வியக்கிறார். "கொடி" என்றால் ஸ்தோத்ர ரத்னம் (41) - தாஸஸ்ஸகா வாஹநம் - நண்பனும், வாகனமும் - என்பதற்கேற்ப பலவிதமாக கருடன் செய்கின்ற கைங்கர்யங்கள் அனைத்தும் கூறப்பட்டன. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (40) - நிவாஸ சய்யா - படுக்கையாகவும் - என்பதற்கேற்ப ஆதிசேஷன் முதலான பல நித்யஸூரிகள் சேர்ந்து செய்கின்ற செயல்களை ஒருவரே செய்யும்படியாக அல்லவோ நித்யஸூரிகள் உள்ளனர். (கோமான்) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாக உள்ளதால் இப்படி இருக்கிறான். இத்தனை உயர்ந்தவன், ஒரு ஸம்ஸாரி சிக்கமாட்டானா என்று ஏன் தேடவேண்டும்? பலவிதமான செல்வம் உள்ளவர்கள், தங்கள் கையில் இருக்கும் ஒரு காசு விழுந்தால் கூட, அந்தக் காசு தங்களது என்று தேடுவார்கள். அது போன்று, ஆத்மாக்கள் இவனது உடைமையாக இருப்பதால், இவன் தேடுகிறான்.

வ்யாக்யானம் - (உய்யப்போமுணர்வினார்கட்கு) - கீழ் பொய்யிலே வ்யவஸிதராய் நின்ற நிலையில் நின்று கால்வாங்கிய நாம் உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரமேதோ என்னும் வெளிச்செறிப்பை உடையவர்களுக்கு. ஈதொழிய முடியப்போம் உணர்வும் உண்டுபோலே காணும்! புத்தி நாசாத் ப்ரணச்யதி என்னக்கடவதிறே. உய்யப்போமுணர்வாகிறது - யாத்ருச்சிகமாக விளைந்ததொரு ஸுக்ருதமடியாக, "நாமார்? நாம் நின்றநிலையென்?", என்றும், "மேல் நமக்குப் போக்கடியேது", என்றும் பிறக்கும் உணர்வு. (ஒருவனென்றுணர்ந்த பின்னை) - "ஈச்வரனுமொருவனுளன்" என்னும் அறிவு பிறந்த பின்பு. "கேவலம் தேஹமேயன்று உள்ளது; தேஹாதிரித்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மாவுமுண்டு; அவனுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பானொரு ஈச்வரனுமுண்டு", என்னும் அறிவுடையார்க்கு. "பஞ்சவிம்சகன் ஆத்மா" என்றால் இசைவாருண்டு; "ஷட்விம்சகன் ஈச்வரன்", என்றால் இசைவாரில்லையிறே.

விளக்கம் - (உய்யப்போம் உணர்வினார்கட்கு) - "எல்லையற்ற காலமாகப் பொய்யான வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட நிலையில் இருந்து மீண்ட நாம் பிழைக்கும் வழி ஏதும் உள்ளதோ?", என்னும் எண்ணம் மேலோங்கி நிற்பவர்களுக்கு. இந்த உணர்வு உண்டாகாமல் இருப்பவர்கள் அனைவரும் தாங்கள் முடியப்போம் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களே ஆவர். கீதை - புத்தி நாசாத் ப்ரணச்யதி - புத்தி நாசமாகும்போது ஸம்ஸாரத்தில் அழிகிறான் - என்றது காண்க. பிழைத்துக்

கொள்பவர்களின் சிந்தனை எப்படிப்பட்டது என்றால் - தற்செயலாக பிறந்த புண்ணியம் காரணமாக, “நாம் யார்? நமக்கு ஏற்ற நிலையை விடுத்து இப்போது மாறுபட்ட நிலையில் உள்ள தன்மை என்ன? இந்த நிலை நீங்கி நமது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற தன்மையை பெறும் வழி என்ன?”, என்று எண்ணுவதால் உண்டாகும் அறிவே ஆகும். (ஒருவன் என்று உணர்ந்த பின்னை) - “ஸர்வேச்வரன் என்று ஒருவன் உள்ளான்”, என்ற ஞானம் பிறந்த பின்னர். “உடல் மட்டுமே இருக்கவில்லை; இந்த உடலைக் காட்டிலும் நித்யமான ஆத்மா என ஒன்று உள்ளது; அந்த ஆத்மாவின் ஸ்வாமியாக இருக்கும் ஸர்வேச்வரன் ஒருவன் உண்டு”, என்னும் ஞானம் உள்ளவர்களுக்கு. இருபத்துநாலு அசேதனங்களைக் காட்டிலும் மாறுபட்ட ஆத்மா உள்ளான் என்று ஏற்கின்றனர்; ஆனால் அவர்களில் பலர், ஆத்மாவைக் காட்டிலும் உயர்ந்த இருபத்து ஆறாவது தத்துவமாக எம்பெருமான் உள்ளான் என்பதை ஒப்புக் கொள்ள மறுக்கின்றனரே!

வ்யாக்யானம் - (ஐயப்பாடறுத்துத் தோன்றும்) - ஈச்வர ஸத்பாவத்தை இசையாத நாளிறே இவனுக்கு ஸம்சயமுள்ளது. தானே ப்ராப்யனென்னுமிடத்திலும், தானே விரோதியைப் போக்குமென்னுமிடத்திலும் உண்டான ஸம்சயங்களை அறுத்துக் கொண்டு வந்து தோன்றும். இவனுக்கு ஸம்சயநிவ்ருத்தி பண்ணுவது எத்தாலே என்னில் - (அழகன்) - சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் என்ற அர்ஜுனனுக்கு உபதேசத்தாலே ஸம்சயத்தை அறுத்தான்; அத்தனை அளவில்லாதார்க்கு அழகாலே ஸம்சயத்தை அறுத்துக் கொண்டு வந்து தோன்றும். “திருமேனியடிகளுக்கு”, என்றும், “கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான்”, என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்டபோதே ஸர்வாதிகவஸ்து வென்று நிர்ணயிக்கலாம்படியிறே திருவடிவதானிருப்பது. (ஊரரங்கமன்றே) - இவ்வழகு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனாலன்றோ அநுபவிக்கலாவது என்ன; அது வேண்டா; ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே கோயிலிலே அநுபவிக்கலாமென்கிறார். “பரமபதம் கலவிருக்கை நத்தம் கோயில்” என்னும்படியாய்த்து கோயிலில் நித்யஸந்நிதி இருப்பது.

விளக்கம் - (ஐயப்பாடு அறுத்துத் தோன்றும்) - ஸர்வேச்வரன் என்று ஒருவன் உள்ளான் என்பதை ஏற்காதபோதே, இவனுக்கு ஐயம் உண்டாகிறது. ஆனால் அந்த ஐயம் நீங்கிய பின்னர், “ஈச்வரனே அடையத்தக்கவன், ஈச்வரனே விரோதிகளை நீக்குபவன்”, என்ற ஐயங்களை எம்பெருமான் எதனைக் கொண்டு விலக்குகிறான்? (அழகன்) - கீதையில் - சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - உன்னைச் சரணம் அடைந்த என்னை சிஷ்யனாக ஏற்று நியமிப்பாயாக - என்று நின்ற அர்ஜுனனுக்கு தனது உபதேசம் மூலமாக இந்த ஐயங்களை நீக்கினான். அர்ஜுனன் அளவிற்கு ஞானம் இல்லாதவர்களுக்கு, தனது அழகைக் காட்டி, அவர்களின் ஐயங்களை நீக்கும்படியாகத் தோன்றுவான். திருவாய்மொழி

(9-7-3) - திருமேனியடிகளுக்கு - என்றும், திருவாய்மொழி (4-5-10) - கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான் - என்றும் கூறுவது போல, இவனைப் பார்த்தவுடனேயே "இவனே ஸர்வேச்வரன்", என்று உறுதியாகக் கூறும்படியாக எம்பெருமானின் அழகு உள்ளது. (ஊரரங்கமன்றே) - "இப்படிப்பட்ட அழகுடன் கூடிய எம்பெருமானை பரமபதம் சென்றால் அல்லவோ அனுபவிக்கலாம்", என்று சிலர் ஐயம் கொண்டு ஆழ்வாரிடம் கேட்டனர். அதற்கு ஆழ்வார், "அவசியம் இல்லை. ஸம்ஸார மண்டலத்தில் உள்ள இந்தத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலேயே அனுபவிக்கலாம்", என்றார். பரமபதம் இவன் அரசசபை என்றால், திருவரங்கம் இவன் சபை முடிந்து தங்கும் அரண்மனையாகும்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்